

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko M. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą B. [...]

o wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
wynagrodzenie za pracę w porze nocnej, diety z tytułu podróży służbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 maja 2022 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 20 lipca 2020 r., XXI Pa [...], oddalił apelację pozwanego (powoda wzajemnego) M. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „B. [...]” M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 7 marca 2019 r., VII P [...], zasądzającego na rzecz powoda M. Z. wskazane w wyroku kwoty tytułem wynagrodzenia, wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenia w godzinach nocnych oraz tytułem diet za podróże służbowe wraz z odsetkami, w pozostałym zakresie powództwo oddalił, oddalił powództwo wzajemne oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwany (powód wzajemny) zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej formułując zagadnienia

prawne: „czy w przypadku podpisania przez osobę fizyczną dokumentu in blanco, wyłączone zostaje zastosowanie dyspozycji wynikającej z art. 245 k.p.c. w sytuacji, gdy osoba ta w chwili podpisywania dokumentów in blanco posiada pełną zdolność postrzegania, a także świadoma jest w jakim celu dokumenty te będą wykorzystywane i wyraża na powyższą zgodę?”. Dodatkowo wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego (powoda wzajemnego) co do powództwa wzajemnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, Legalis nr 1508600; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, Legalis nr 1482401; z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, LEX Nr 2080880). Innymi słowy istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne

zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r., III UK 206/13).

Natomiast przy powołaniu się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu jaką jest jej oczywista zasadność należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych przesłanek przedsądu. W istocie zmierza on do podważenia suwerennej i niepoddającej się kontroli kasacyjnej

sędziowskiej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2010 r., II PK 248/09, LEX nr 1663571). Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, podczas gdy zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Tym samym skarżący nie wykazał, jakoby roszczenia powoda nie były słuszne. Uwzględniając szczegółowe ustalenia Sądów obu instancji i ich uzasadnienie stwierdzić należy, że podnoszone przez pozwanego zarzuty zmierzają jedynie do polemiki z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym sprawy celem osiągnięcia korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

W odniesieniu zaś do przedstawionego przez skarżącego zagadnienia prawnego, zauważyć należy, że z art. 245 k.p.c. wynika, że dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba podpisująca ten dokument złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty (tak w: wyrok Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454). Dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, nie przysługuje mu walor prawdziwości (T. Demendecki, (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany., red. A. Jakubecki, Tom I. Art. 1-729, LEX/el. 2018; wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2000 r., I CKN 804/98, LEX nr 50890). Z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego (M. Sieńko, (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz., red. M. Manowska, Tom I. Art. 1-505 (38), wyd. III, LEX 2015).

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.s.